Een Strijd tegen 't Recht

DOOR OTTO HÖCKER

(18) VIJFDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

Wij zijn echter niet hier, om de moreele zijde uwer handelwijze te beoordeelen, maar 't is u bekend, dat op 't door u verlaten kantoor, en nog voor den terugkeer van Mr. Whistler, diens neef vergiftigd is. Onder zulke omstandigheden lijkt uw plotseling vertrek nog meer opvallend."

„Toe, hoe lijkt 't dan ?"

Phelps' oogen keken nog brutaler dan gewoonlijk. „Zou u niet liever alle duistere aanduidingen achterwege laten ? Ik heb strenge begrippen van eer, Sir ; het zou me zeker niet zwaar vallen, een jury te vinden, die mijn aanklacht wegens eerroof recht zou laten weervaren. Dat de neef van dien man daar," hij schokte met de schouders in de richting, waar Ned zat, zonder daarbij om te zien — „op 't kantoor gestorven is, heb ik in de kranten gelezen . . . .Reken maar uit, 't is om 5 uur 's namiddags geweest, terwijl ik om 12 uur 's namiddags 't kantoor verlaten heb, om er nooit meer terug te keeren en . . . . ."

„Dat klopt niet," wierp de jonge aanklager er tusschen. Hij had in een akte gebladerd, hief nu het hoofd op, en keek Phelps scherp aan.

„U bent later nog, na één uur, ja zelfs nog na 2 uur op 't kantoor geweest."

„Wie is de man, die mij een leugenaar durft te noemen ?" vroeg de getuige met een brutaal gezicht. — „Laat 't u gezegd zijn, dat zelfs een officier van justitie mij niet ongestraft beleedigen zal. Ik ben een vrije burger van dit land, ja, dat ben ik !"

„Daarin hebt ge u echter vergist en een onwaarheid gezegd."

„Mijnheer !" — Zijn grijze haarkuif, die zeer kunstig over den kalen schedel gekamd was, kreeg 't haast te kwaad. — „U gelooft me niet ? U beschuldigt mij van leugen ? Maar de man is nog niet geboren, die mij ongestraft beleedigen kan ! Noem mij een naam, mijnheer ; ik zal de jury...."

„All right, Sir," viel Murray in. „Voorloopig hebt u meer redenen, pogingen te doen een andere jury te ontgaan, die hier in 't gerechtshof zitting pleegt te houden."

„Mijnheer !"

„Och wat, Mr. Phelps. U hebt geen redenen zoo groot te doen. Wij kennen mekaar immers nog van voor twee jaar ? Of niet ? Gisteren evenwel heeft deze Jury uit 't verslag van den zwarten hallknecht vernomen, dat deze zich duidelijk herinnert, u kort voor of na twee uur het voor Mr. Whistler bestemde proefpakket met 't nieuwe bruispoeder overhandigd te hebben. Hij weet 't nog zeer goed. U niet ?"

„Wie kan ook alle bagatellen onthouden ? 't Is onmogelijk : welnu, dan ging ik eerst tegen twee uur van 't kantoor. Dat is alles. Heeft u me nog wat te vragen ?"

Hij maakte zich gereed den getuigestoel te verlaten. — „Zitten blijven !" riep de aanklager scherper. „Wat hebt u met het pakket gedaan ?"

„Ik heb 't op de schrijftafel gelegd van Mr. Whistler in zijn privé-kantoor."

„En dit was altijd gesloten. Heeft Mr. Whistler bij zijn weggaan u dan niet nadrukkelijk bevolen, 't goed te sluiten, daar hij zelf zijn sleutelbos vergeten had ? Hebt u daarna dan weer gesloten ?"

„Ik weet er niets meer van," luidde weer 't hooghartige antwoord. „Ik heb echter geen reden Mr. Whistler van leugens te verdenken."

„Zulke praatjes kunt ge gevoeglijk sparen. In den regel kunnen menschen, die iets te verbergen hebben, zich niets meer herinneren van wat zelfs pas voor kort is voorgevallen. U moet toch zeker nog weten of de deur van het privé-kantoor open of dicht was, toen u 't pakje daar neerlei."

Phelps streek zich als verstrooid door de haren.

„Ik geloof, dat ik 't nu weet ; ja, de deur was door mij gesloten, en ik heb ze opengemaakt met den sleutel, die altijd in mijn lessenaar lag. Of ik ze weer gesloten heb ? Dat weet ik niet meer, maar ik geloof van niet."

„Wanneer kwam nu Huntington Whistler, en wie was bij hem ? . . . . Dat weet u niet ?" stoof de aanklager op, toen Phelps opnieuw de schouders ophaalde en 't hoofd schudde. „Ook goed ! De jury zal hier op letten, en wel in 't oog willen houden, dat de getuige volgens alle tot hiertoe gehoorde verklaringen de eenige is, die tijdens 't bezorgen van het pakje op 't kantoor was. Bij zijn eigenaardige manier van doen zal de vraag nader overwogen dienen te worden, of en in hoeverre deze man aan de vergiftiging schuldig is."

Phelps lachte alleen.

„Dat is bluf ! Er waren na mij nog verscheidene andere lui op 't kantoor, volgens de kranten en een New-Yorksche reporter liegt nooit. Miss Hastings is er geweest en ook die man daar," — hij schokte weer met den schouder in de richting van Ned. „Ik weet waarlijk niet, waarom men mij in deze zaak betrekt. . ."

Hij wilde weder zijn oude jammerklachten aanheffen doch de hulpdistrictsadvocaat sneed hem kort het woord af.

„Was anders niemand op dien dag in het kantoor van Whistler ?"

„Niemand" — en dan, alsof het hem nu eerst inviel, voegde hij er snel aan toe : „Ja toch, Mr. Waldon, die was er zelfs tweemaal."

„En wanneer was dat ?" vroeg Crout snel er tusschen die achter den stoel van den Coroner stond en zeer nauwkeurig toeluisterde.

„Moet ik dien man óók antwoorden ?" vroeg de onbeschaamde Mr. Phelps. „Wel, laat mij eens nadenken !"

Hij sloeg met gewichtig gebaar de hand aan het voorhoofd en fronste de wenkbrauwen.

Zijn komisch uiterlijk maakte enkele toehoorders vroolijk, doch eenige afkeurende woorden van den Coroner herstelden aanstonds weer den ernst van het verhoor.

„Kort voor den lunchtijd was Mr. Waldon er . . . . en de tweede maal ? Laat eens zien !. . . . Ja, ik wilde reeds weggaan, toen hij kwam."

„Dus na twee uur ?" vroeg Murray.

„Dat kan wel uitkomen."

Op verdere vragen zocht hij dezelfde uitvluchten gelijk Ralph Waldon tegenover den huisdetective gemaakt had.

„U gebruikt zeker wel veel zegellak op het kantoor ?" wilde de aanklager, tot wien Crout zich had overgebogen, verder weten.

Phelps trok verbaasd de wenkbrauwen op.

„Zegellak ? Nooit ; wij gebruikten altijd zegels om De pakken te sluiten. . . . dat is te zeggen, als er iets te verpakken was ; die man daar had nog slechts een zeer jeugdige praktijk."

„Daar heb ik u weder op een onjuistheid betrapt !" merkte Murray op. „Denk maar eens goed na ! Hier dit stuk zegellak vond men op uw lessenaar."

Hij hield het door Crout in beslag genomen stuk zegellak omhoog.

„Vond men dat ? Werkelijk ?"

De stem van den kleinen man klonk nu toornig.

„Hebt u bij mij wellicht ook niet een paar glazen kolven vol vergif gevonden, gelijk aan die welke Mr. Waldon bezit ? Op het eind wilt u mij nog wel van het giftmengen beschuldigen. 't Is een schandaal ! Ik kon nu reeds lang op weg zijn !"

De hulpdistrictsadvocaat liet zich ondertusschen niet uit het veld slaan.

„Wat vertelt u daar van Mr. Waldon ?" vroeg hij. „Bezit deze veel vergif ?"

„Zeker" — Phelps knikte met het hoofd — „meer vergif in zijn kleine muurkast, dan hij voor het vergiftigen der halve wereld noodig zou hebben . . . . O, hij maakt daar geen geheim van, anders zou ik het niet vertellen," voegde hij er in éénen adem achter. „Mr. Waldon is een gentleman, dien ik hoogacht, ik zou hem niet gaarne in ongelegenheid brengen. Wel is hij zeer lichtzinnig met zijn vergiften en neemt er allerlei proeven mee . . . . Nu, dat gaat mij niet aan, doch ik wil maar zeggen, dat het eigenlijk belachelijk is, dat er nog menschen zijn die om zulk tuig vragen. Daar was b.v. ook Miss Hastings" — hij wees naar haar met den schouder — „die moest ik ook eens wat brengen met een lief compliment van Mr. Waldon erbij. Het was zeker iets voor de gelaatskleur of zoo, weet ik het !"

„Dat is een leugen !" riep Ethel.

Op het noemen van haar naam had zij de handen voor het gezicht weggenomen en het hoofd opgericht. Verontwaardiging sprak uit haar rood geworden trekken.

„Hoe kunt u zoo afschuwelijk liegen, Mr. Phelps. Daar is geen woord van waar."

„De hemel beware mij voor dwazen !" schreeuwde Phelps. „Ik laat mij hier niet beleedigen !"

Een bevel van den Coroner was echter overbodig. Met zacht geweld had Ned haar reeds doen gaan zitten en hij sprak haar kalmeerend toe.

„Laat den schurk praten. Bij deze leugens gaat hij volgens een systeem te werk, dat ik eerst moet doorgronden."

Ethel drukte zijn hand.

„Zulk een marteling is erger dan de dood . . . . Maar wat klaag ik ! Jij zelf bent er niet beter aan toe. Doch God zal met ons zijn ! Hem willen wij ons goed recht in handen geven. Hij zal onze onschuld aan het licht brengen !"

Ned lachte haar slechts toe. In zijn eigen hart zag het er hopeloos uit, hij zag nog overal gevaar, waar hij zijn blikken ook wendde.

„U bracht dus namens Mr. Waldon aan beklaagde dat vergif ? Hoe lang is dat dan geleden ?"

Phelps dacht lang na.

„Misschien reeds twee maanden," antwoordde hij ten slotte.

„Ik was er bij, toen Mr. Waldon die kleine kristallen flesch inpakte ; er was een zilveren deksel op en er stond ook iets op het etiket. . . . Laat mij eens een oogenblik nadenken . . . Ja, ik heb het al : Nummer 5, Locusta."

De beweging en de onrust in de gerechtzaal strekte zich ook uit tot de bank der gezworenen en kon slechts met veel moeite door den Coroner gedempt worden.

„Let nu goed op !"

De hulpdistrictsadvocaat sprak in grooten ernst en zijn stem klonk plechtig. Hij naderde den stoel der getuigen en toonde aan Phelps den in Ethels woning in beslag genomen flacon.

„Is u dit fleschje bekend ?"

De ondervraagde nam het in de hand, bekeek het, betuurde het opschrift en zag toen verwonderd op.

„Maar dat is de flesch, waarover ik zoo even sprak ! Ik herken ze nu weer precies, wijl Mr. Waldon mij het etiket had laten schrijven. Ik schrijf, zooals u ziet, een sierlijke hand." — Murray hield den flacon omhoog.

„Met een deel van den inhoud dezer flesch zijn de beide kalmeerende middelen in het kantoor van Whistler vermengd en er is bewezen, dat juist aan dit zeldzaam vergif Huntington Whistler gestorven is !" verklaarde hij zeer ernstig. „Wat hebt u daartegen in te brengen, getuige ?"

Phelps trok de schouders op.

„Ik vind het heel treurig, maar ik kan slechts de waarheid zeggen."

„U houdt dus onder eede vol, deze flesch ongeveer voor twee maanden, namens Mr. Waldon, aan Miss Hastings gebracht te hebben ?" — „Zeker."

En langzaam voegde hij er aan toe :

„Versta mij goed, ik zou niet gaarne een misverstand doen ontstaan : deze flesch heb ik zeer zeker naar de lady gebracht, of er echter nog hetzelfde in is, wat er oorspronkelijk in was, kan ik natuurlijk niet verzekeren noch bezweren."

Ned was reeds lang opgestaan en den getuigestoel genaderd. Herhaaldelijk was hem een vraag op de lippen gekomen, maar telkens bedwong hij zich.

„Ik ben met den getuige nog niet klaar," zei Murray die zijn vermoedens ried. Hij had een velletje postpapier in de hand genomen en toonde dit den getuige.

„Hier, dit schrijven kwam heden bij den districtsadvocaat aan ; de Coroner heeft een gelijkluidende mededeeling ontvangen. Zijn u misschien de brief en de schrijver bekend ?"

„Mij ?" vroeg Phelps vol angst, nadat hij nauwelijks een vluchtigen blik op het papier geworpen had. „Wat denkt u van mij ?"

„Goed, ik heb u nu voorloopig geen vragen meer te stellen," zeide de aanklager.

Hij wendde zich vragend tot Ned.

Deze had echter zijn koelbloedigheid teruggekregen.

„Ik vermoed, dat u Mr. Waldon zoudt willen hooren ?"

De ander knikte bevestigend.

„Dan wil ik eerst de antwoorden van dezen nieuwen getuige afwachten, voor ik mijn vragen stel."

Toen aanstonds daarop Ralph Waldon in de zaal geroepen werd, wendde Ned hem den rug toe en lette opzettelijk niet op zijn groet. Hij ging zelfs naar zijn plaats bij Ethel terug, om toch maar geen enkele gemeenschap met zijn vroegeren vriend te moeten hebben.

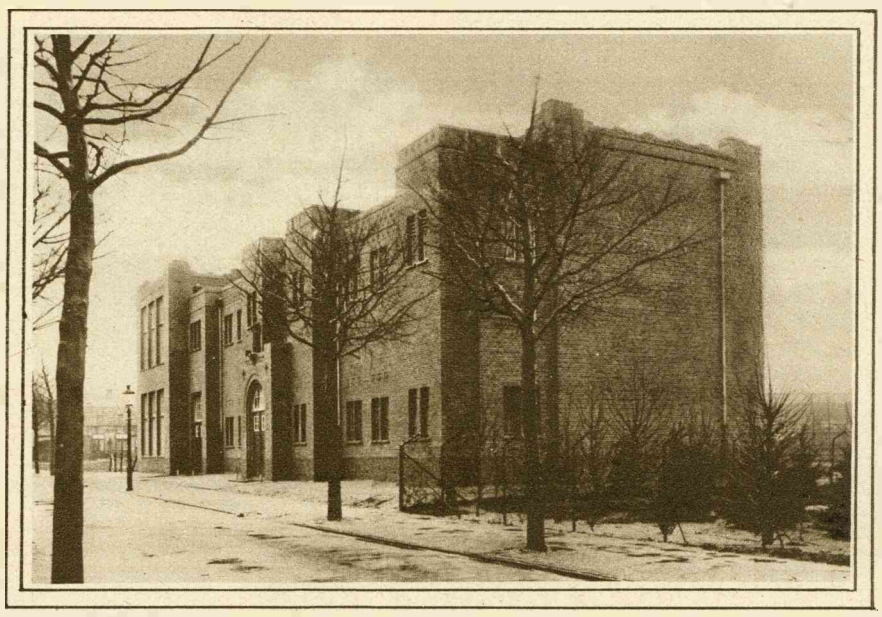
Ralph zag er ongunstig uit en reeds de eerste vragen, welke de Coroner en de aanklager hem om beurten stelden, versterkten dezen indruk.

Hij was zeer verwonderd, toen men hem den noodlottigen flacon voorhield.

„Natuurlijk ken ik deze flesch. Zij is van mij. Ik begrijp niet, hoe ze hier komt" — zijn blik viel op Crout — „ik sprak hem nog voor enkele uren over deze flesch, wilde ze zelfs aan hem laten zien, doch had voor de zooveelste maal mijn sleutels weer eens verlegd. Dat weet u toch ?"

„Maar hoe is dat mogelijk ?" viel Murray hem in de rede. „Getuige Phelps beweert, dat hij deze flesch reeds vóór twee maanden namens u aan miss Hastings gebracht heeft."

Bevreemding sprak uit Waldon's trekken. Eerst

DE NIEUWE R. K.-SCHOOL TE HILVERSUM.

Het nieuwe gebouw der R. K.-School voor gewoon en M.U.L.O. onderwijs, aan de Boschdrift te Hilversum, dat op 8 Januari in gebruik is genomen.